

Levon

ไพลเยอร์ เกมชยะ เกิดใหม่ในฐานะ ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

9

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) 세션

알터 왓

บุบโทกี / บม แปง

บทที่ 271 กีฬากระชับมิตร (1)

ดีไวซ์ที่ตั้งโหมตเจียบไว้สั้นเบา ๆ พร้อมกับส่องแสงสว่าง เพื่อแจ้งเตือนการโทรเข้า

ดูเหมือนว่าอลมูที่ไวต่อเสียงจะหันมามองทางนี้ แต่แล้ว มันก็รีบหันหน้ากลับไปอีกครั้งพร้อมกับกระดิกหางอยู่ใน อ้อมแขนแบคโฮกุน

ท่าทางแบบนี้ทำให้ฉันช็อกมาก

ระหว่างที่ฉันกำลังอึ้ง ดีไวซ์ก็ยังคงแจ้งเตือนสายเรียกเข้า อย่างต่อเนื่อง

“สายด่วนหรือ ใครโทรมากัน”

“จางนัมออกโทรมานะ”

แม้สว่างจีโฮจะยังไม่อารมณ์ดีพอจะหัวเราะเยาะเหมือนปกติ แต่ก็ดูเหมือนเขาจะพอใจที่เห็นฉันโดนอลมูเมินอีกแล้ว

ตาเฒ่าบ้านนั้นพูดพลางยิ้มมุมปาก

“เป็นสายจากนักเรียนโรงเรียนเพลเยอร์เตรียมทหาร ที่นั่นว่าจะมาที่คฤหาสน์วันนี้ใช่ไหม ถ้าโทรมาเพื่อเลื่อนนัดละก็ ฉันยินดีเสมอ ถ้าเลื่อนจริงๆ วันนี้ก็กลับไปพักที่อาคารหลักได้ นะ รับสายเถอะ”

ถ้าเลื่อนนัดจริงฉันก็คงกลับไปพักที่หอพัก จะมีเหตุผลอะไรให้ต้องค้างที่นี้กันล่ะ ในเมื่ออลมูทำเป็นไม่รู้จักกันแบบนี้ อีกอย่าง ถ้าฉันกลับไปยังอาคารหลักแล้วพวกลูกหลานเสียเงินที่แสนดีรู้เรื่องนี้ขึ้นมา ก็อาจจะพากันกังวลโดยใช้เหตุ

ในที่สุด ฉันก็ตัดสินใจรับสายก่อน

“ฮัลโหล”

[อียชิน ตอนนี้อยู่ได้ไหม อ้อ ฉันเห็นผลคะแนนการฝึก บุกรอยแยกวันนี้แล้วล่ะ ยินดีกับทีหนึ่งด้วยนะ]

“อ่า ขอบใจ”

ในเมื่ออีกฝ่ายแสดงความยินดีก่อนแบบนี้ คงไม่ใช่เรื่อง เร่งด่วนสักเท่าไร

หลังจากถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของยูซังฮุนสั้น ๆ งามน้อมอกก็เข้าเรื่อง

[ฉันแวะไปชมศูนย์ฝึกที่คณะนักกีฬาของโรงเรียนเตรียมทหารจะเข้าพักแล้วนะ รวมถึงโรงยิมกับสนามเบสบอลที่จะใช้จัดการแข่งขันเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการแข่งกีฬากระชับมิตรในสัปดาห์หน้าด้วย]

กีฬากระชับมิตรระหว่างโรงเรียนม.ปลายอินกวางกับโรงเรียนเพลเยอร์เตรียมทหาร จะเริ่มขึ้นในสัปดาห์หน้า

เดิมทีฉันนึกว่าจะไม่ค่อยมีนักเรียนสนใจ เพราะมันเป็นการแข่งกีฬาทั่วไป ไม่ใช่การประลองพลังพิเศษเหมือนกับงานกระชับมิตรจีน-เกาหลี-ญี่ปุ่น แต่กลับกลายเป็นว่า ผลตอบรับออกมาดีเกินคาด

ทางโรงเรียนม.ปลายอินกวางไม่ได้แค่คัดเลือกนักกีฬาจากชมรมและกลุ่มย่อย แต่ยังเปิดรับสมัครนักกีฬาอิสระด้วย ซึ่งทุกประเภทกีฬาล้วนแข่งขันกันอย่างดุเดือด จนเจ๋งแล้ว มีผู้สมัครสามคนต่อการแข่งชิงหนึ่งตำแหน่ง

นักเรียนที่ได้รับเลือกเข้าทีมจะได้รับชุดนักกีฬาและต้องย้ายมาอยู่รวมกันในหมู่บ้านนักกีฬาภายในโรงเรียนเพื่อฝึกซ้อมร่วมกันระหว่างเทอม

แม้แต่นักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันก็ยังให้ความสนใจ ถึงขั้นเสนอให้สถานักเรียนสร้างทีมเชียร์ขึ้นมา

ผลลัพธ์คือ แม้จะเพียงแค่วิวคราว แต่รองประธานนักเรียน จิมยองซู ก็ได้กลายเป็นหัวหน้าทีมเชียร์รุ่นแรกของโรงเรียนม.ปลายอินกวาง

โรงเรียนม.ปลายอินกวางไม่เคยมีทีมเชียร์มาก่อน เพราะแทบไม่เคยกระชับมิตรกับโรงเรียนอื่นเลย

ยังไงก็ตาม ดูเหมือนที่โรงเรียนเพลเยอร์เตรียมทหารเองก็มีนักเรียนที่สนใจกิจกรรมนี้อยู่ไม่น้อย

และนั่นทำให้จางหมอกซึ่งเป็นประธานจัดงานยุ่งเป็นพิเศษในช่วงก่อนเริ่มเทศกาลกีฬา

[แต่พอไปถึงสถานที่จริงแล้ว ก็มีเรื่องที่ทำให้รู้สึกไม่สบายใจนะ...]

“เรื่องที่ไม่สบายใจ?”

[เพราะมีคนอื่นอยู่ด้วยก็เลยตรวจดูอย่างละเอียดไม่ได้...]

จางนัมอุกดูไม่ค่อยมั่นใจสักเท่าไร อาจด้วยเหตุนี้ เขาจึง อารัมภบทค่อนข้างนานกว่าจะเข้าประเด็น แต่หลังจากพูดจาวกวนไปวนมา ในที่สุดเขาก็เอ่ยปาก

[ในสถานที่ที่ฝั่งเรายืมใช้นะ...ฉันสัมผัสได้ถึงร่องรอยของ ‘เมล็ดยักษ์’ แบบเดียวกับที่เคยสัมผัสได้จากชีฮูเลย]

ทันทีที่ได้ยินคำนั้น ฉันก็รู้สึกราวกับใครบางคนที่ยังมองไม่เห็นกำลังเดินมาที่คาดไม่ถึงลงบนกระดานหมากรุกในหัวของฉัน

ในเกม โตชีฮูยังไม่ควรจะตายในตอนนี้

แต่ในความเป็นจริง กลับมีอีเวนต์ใหม่อย่างการแข่งขัน กีฬากระชับมิตรระหว่างโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างกับโรงเรียนเพลเยอร์เตรียมทหาร ซึ่งไม่เคยมีอยู่ในเกม และโตชีฮูก็เข้าร่วมด้วย

จอมบงการพยายามกีดกันโรงเรียนม.ปลายอื่นหวังให้
โดดเดี่ยว ก็พากระชับมิตรไม่ใช่สิ่งที่มันต้องการแน่

ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีใครบางคนคิดจะทำจัดโดซีชู

ถ้าฉันเป็นจอมบงการในสถานการณ์แบบนี้ จะจัดการกับ
โดซีชูยังไง จะนำโดซีชูมาใช้ประโยชน์แบบใดในการเดินทาง

ทุกครั้งที่วางแผนในหัว ฉันก็จะนึกถึงใบหน้าอันสิ้นหวัง
ของจางนัมอกที่ได้เห็นใบหน้าของญาติโดซีชูซึ่งปรากฏ
ใน 'ความทรงจำแห่งความชั่วร้าย' วันที่เราชำระล้างเมล็ดพันธุ์
คำสาปที่เล่นงานโดซีชู

โรงเรียนเพลเยอร์เตรียมทหาร สถานศึกษาทางการทหาร
แห่งชาติที่มีหน้าที่ฝึกอบรมทั้งนายทหารชั้นสัญญาบัตรและ
นายทหารชั้นประทวน

ที่นี่แตกต่างจากโรงเรียนนายเรือ โรงเรียนทหารบก
และโรงเรียนนายเรืออากาศทั่วไป ซึ่งจะรับเฉพาะนักเรียน
ที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมปลายหรือเทียบเท่า แต่โรงเรียน

เพลเยอร์เตรียมทหารจะเปิดรับนักเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมปลาย เป็นต้นไป

เนื่องจากเป็นระบบที่ออกแบบให้สอดคล้องกับคุณสมบัติของเพลเยอร์ ซึ่งแสงประทับจะตื่นขึ้นเมื่ออายุครบสิบเจ็ดปี โรงเรียนเพลเยอร์เตรียมทหารจึงมีทั้งแผนกมัธยมปลายและแผนกทั่วไป แต่ทั้งหมดก็ใช้สถานที่ร่วมกัน

แม้เส้นทางของหลักสูตรมัธยมปลายกับหลักสูตรทั่วไปจะไม่ทับซ้อนกัน แต่ก็มีบางสถานที่ที่ต้องใช้ร่วมกัน หนึ่งในนั้นคือโรงพยาบาลภายใต้สังกัดหน่วยสนับสนุนของโรงเรียนเพลเยอร์เตรียมทหาร

“ตรวจเลือดของนักเรียนโดซีฮูเรียบร้อยแล้ว อีกสามสัปดาห์ก็จะตรวจวิเคราะห์การนอนหลับเสร็จ”

“ยังมีการตรวจเพิ่มเติมอีกเหรอ”

แพทย์ทหารและพยาบาลทหารกำลังหารื้อกัน ขณะยื่นมองโดซีฮูที่ติดแผ่นขั้วไฟฟ้าสำหรับตรวจวัดคลื่นพลังพิเศษเอาไว้ทั่วตัว และกำลังหลับใหลอยู่ในแคปซูล

เมื่อไม่นานมานี้ โดชีฮูประสบปัญหา ‘ละเมอเดิน’
เนื่องจากคลื่นพลังพิเศษแปรเปลี่ยนบ่อยครั้ง เขาจึงถูกจับ
ตรวจร่างกายอย่างละเอียดหลายต่อหลายครั้ง

แต่ผลก็ออกมา ‘ปกติ’ ทุกครั้ง ไม่ว่าจะทดสอบสักกี่หน

แพทย์ทหารที่ดูแลเด็กปีหนึ่งทำหน้าที่สืบสนขณะอ่าน
ชาร์ตในมือ

นักเรียนหลายคนให้การตรงกัน คงไม่ใช้การแก้งป่วย
แน่ ทั้งประธานรุ่นและนักเรียนรุ่นนี้ต่างก็ดูจริงจังกันทุกคน...

ถ้าดูจากชาร์ตเพียงอย่างเดียว คลื่นพลังพิเศษของโดชีฮู
ไม่มีปัญหาเลย และจากผลการตรวจอย่างละเอียด ก็พบว่า
คลื่นพลังพิเศษของโดชีฮูไม่เพียงปกติ แต่ยังอยู่ในเกณฑ์
‘ดีเยี่ยม’ บ่งบอกว่าร่างกายของเขาอยู่ในสภาวะสมบูรณ์สุดขีด

“ได้ยินว่าเขาถูกเลือกให้เป็นนักกีฬาตัวแทนในการแข่ง
กีฬากระชับมิตรด้วยไม่ใช่เหรอ ในเมื่อผลการตรวจออกมา
แบบนี้ ก็คงเป็นแค่ความเครียดทั่วไปนั่นแหละ”

พยาบาลทหารพยายามพูดเบี่ยงเบนความสนใจของ แพทย์ทหาร พลังชนดื่มกาแฟสักแก้ว เพราะถึงอย่างไร การยืนรอต่อไปก็ไม่ช่วยให้ผลสลิปเทสต์ออกมาเร็วขึ้น

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แพทย์ทหารก็ตัดสินใจเดิน ออกจากห้องไปพร้อมกับพยาบาลทหาร

ครั้นห้องตรวจวิเคราะห์การนอนหลับว่างลง

บี๊ บี๊

ประตูห้องตรวจวิเคราะห์การนอนหลับเปิดออกอีกครั้ง

ผู้ที่ก้าวเข้ามาคือ นัมกุงกยูยอนที่สวมเสื้อกาวน์ทับลงบน ชุดสครับ อีกทั้งยังใส่หน้ากากอนามัยผ้าสำหรับแพทย์ ต่างจาก ปกติที่เธอจะใส่เครื่องแบบหรือชุดลำลอง และไร้เงาพลั่วสนาม ที่ติดตัวอยู่เสมอ จึงยากที่จะดูออกว่าเป็นใคร

“...”

นัมกุงกยูยอนมองโด ซีฮูที่นอนนิ่งอยู่ในแคปซูล ตรวจร่างกายเพียงแวบเดียว ก่อนจะนั่งลงหน้าเครื่องและกดปุ่ม ความคม

ผ่านไปครู่หนึ่ง เครื่องวิเคราะห์คลื่นพลังพิเศษก็พิมพ์ผล
ออกมาที่ละแผ่น นัมกุงกยูยอนล้วงหยิบแฟ้มออกจากสื่อการ์น
แล้วรีบสอดเอกสารทั้งหมดเข้าไป

ติก ติก!

ยังไม่ทันที่เครื่องจะพิมพ์เอกสารครบทุกฉบับ เสียงฝีเท้า
ก็ดังแว่วมาจากด้านนอก

ไม่มีอะไรยืนยันได้ว่า ข้อมูลที่ฉันอยากเห็นถูกพิมพ์
ออกมาแล้ว ทำยังไงดี คงไม่ง่ายถ้าจะลอบเข้ามาอีกครั้ง

นัมกุงกยูยอนล้วงเลอยู่ครู่หนึ่ง ทว่าแทนที่จะหลบหนี
เธอตัดสินใจทำในสิ่งตรงกันข้าม คือรอจนกระทั่งเอกสาร
แผ่นสุดท้ายถูกพิมพ์ออกมา แล้วรีบเก็บเอกสาร ก่อนจะพุ่งไป
ซ่อนตัวด้านหลังผ้าม่าน และในเสี้ยววินาทีที่ผ้าม่านบดบัง
ร่างเธอ ประตูห้องตรวจวิเคราะห์การนอนหลับก็เปิดออก

“นักเรียนโดซีฮู ตื่นหรือยัง”

“...อ่า ครับ”

ดูเหมือนแพทย์ทหารกับพยาบาลทหาร จะกะจังหวะ กลับมาให้ตรงกับเวลาสิ้นสุดการตรวจวิเคราะห์การนอนหลับพอดี

แพทย์ทหารพูดอะไรบางอย่างกับโตชีฮู และพยาบาลทหารก็แทรกขึ้นมาเป็นครั้งคราว

เมื่อพยาบาลทหารไล่แกะขั้วไฟฟ้าทั้งหมดออกจาก ร่างกายเขา เด็กหนุ่มก็กล่าวขอบคุณอย่างร่าเริง

“จริงสิ ฝากความระลึกถึงคุณพ่อด้วยนะ”

“ได้ครับ! ขอบคุณนะครับ อ้อ พ่อตีผมมีคำถามเกี่ยวกับ หลักสูตรกองทัพเรือนะ”

เมื่อได้ยินประโยคนั้น ดวงตาของนัมกุงกยูยอนก็พลัน เบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ

เขารู้จักกับพ่อของโตชีฮูด้วยเหรอ

พ่อของโตชีฮูเป็นที่รู้จักในนามราชาเรือพาณิชย์ และ เขาเคยร่วมปฏิบัติการกับกองทัพเรือหลายครั้ง

ฟังจากบทสนทนาแล้ว แพทย์ทหารกับพยาบาลทหาร
คู่นี้ น่าจะเป็นคนรู้จักของราชาเรือพาณิชย์

ทั้งสองเคยประจำการในกองทัพเรือมาก่อนนั้นหรือ
ถ้าอย่างนั้นต่อจากนี้ไปจะเป็นยังไง

หมวกกยูนอนที่หลบอยู่หลังม่านยังคงครุ่นคิดหลาย ๆ สิ่ง
อยู่นาน กระทั่งทุกคนออกไปจากห้องตรวจวิเคราะห์การ
นอนหลับจนในห้องเหลือแต่ความเงียบสงัดแล้วก็ตาม

หลังจากวางสายจากหมวก

แม้ในหัวจะคาดการณ์ถึงกลวิธีที่เป็นไปได้มากมาย
ที่จอมบงการอาจนำมาใช้ แต่ถ้าไม่ตรวจสอบด้วยตัวเองก็ไม่อาจ
มั่นใจได้ ฉะนั้นจึงจะขออนุญาตออกไปข้างนอก แต่ก็โดนพวกเสื่อ
ขวางเอาไว้

“ฉันอนุญาตให้นักเรียนนายร้อยคนนั้นแวะมาที่คฤหาสน์
ในช่วงบ่ายได้ แต่ฉันไม่อนุญาตให้นายออกไปไหนตอนนี้”

“ก็รักษาเสร็จแล้วนี่ แถมฉันยังกินยาวิเศษแล้วด้วย”

“ไม่ได้ฟังที่ฮัยรบอกเธอ นายห้ามใช้พลังพิเศษ ในช่วงสองสามชั่วโมงถัดจากนี้ คิดจะออกไปทำอะไรข้างนอก ในสภาพที่ใช้พลังพิเศษไม่ได้”

ฉันไม่ได้จะออกไปสู้รบตบมือกับใครสักหน่อย

ถึงจะใช้พลังพิเศษไม่ได้ แต่ก็ยังใช้สมองได้นะ

ทว่า ฉันกลับอึ้งไม่อาจเถียงออกไปอย่างจะฉาน เสียได้ เพราะโลกนี้เต็มไปด้วยเหตุไม่คาดฝันเสมอ

หากออกไปแล้วเจอรอยแยก หรือต้องพัวพันกับการต่อสู้ สุดท้ายก็ต้องใช้พลังพิเศษอยู่ดี

แต่ถ้าระวังให้ดีน่าจะไม่เป็นไรหรอกมั้ง อย่างน้อยก็ใช้ ไอเท็มหลบหนีได้

ความคิดหยุดลงก่อนจะทันนึกถึงไอเท็มในคลังไอเท็ม ด้วยซ้ำ

หจิง...

อลมูที่เอาแต่เมินฉันหันมามองแล้วครางในลำคอ ทำให้
ข้ออ้างที่เตรียมไว้เพื่อโต้แย้งคำพูดของฮวังจีโฮ พลันมลายไป
จนหมดสิ้น

“ฉันส่งคนไปตลาดเลาเถวนั้นแล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
วันนี้จะผ่านไปได้ด้วยดี ดังนั้น คินนี่อยู่ค้างที่คฤหาสน์ก่อน
แล้วพรุ่งนี้ค่อยออกไปพร้อมกัน”

ฮวังจีโฮพูดจบ แบคโฮกุนก็เสริมทันที

“ที่นั่นยังอยู่ในเขตอินกวง พรุ่งนี้เช้าก็จะไปด้วย”

แบคโฮกุนดูเน้นย้ำคำว่า ‘พรุ่งนี้’ เป็นพิเศษ

ในเมื่ออลมูและแบคโฮกุนที่เป็นตัวละครหลักของฉัน
ต่างก็พูดตรงกันแบบนี้ ฉันก็ไม่อาจโต้แย้งต่อไปได้อีก

“ก็ได้ แต่ถ้าลูกน้องที่ส่งไปตลาดเลาแจ้งอะไรกลับมา
นายต้องบอกฉันด้วยนะ”

“แน่นอน”

เมื่อฉันนั่งกลับลงไป ฮวังจีโฮก็นำน้ำสาลีมาเสิร์ฟ

เหล่าเสื่อผู้โหดเหี้ยมบังคับให้ฉันดื่มยาวิเศษจากนรก แต่กลับไม่ยอมเสิร์ฟน้ำเลยสักแก้ว

ในสถานการณ์นั้น พอฉันได้ลิ้มรสน้ำสาเล่ี่ปรุงด้วยน้ำผึ้ง และพริกไทยดำเม็ดโต ฉันก็รู้สึกเหมือนได้เกิดใหม่ ของเหลวในแก้วจึงถูกกระดกจนหมดเร็วกว่าปกติ ฮวังจีโฮที่เห็นดังนั้น พลันแสบะยิ้ม

“โจอียชิน นายไม่เคยร่วมหน่วยบุกในทีมพิชิตรอยแยกต่างมิติมาก่อนใช่ไหม ถึงได้ต้อตั้งแล้วก็ทำอะไรบ้าบิ่นกว่าที่คิด”

“ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อย”

เกือบสิบปีที่ผ่านมา ฉันบุกรอยแยกต่างมิติมานับครั้งไม่ถ้วนผ่านหน้าจอ ส่วนโลกนี้ฉันก็เคยเป็นหน่วยบุกในรอยแยกต่างมิติมาแล้วเหมือนกัน

“ฉันเคยได้รับอนุญาตจากท่านประธานและเข้าร่วมหน่วยบุกมาแล้วนี่นา”

รอยแยกวงกตใต้บาดาล ณ ทะเลสาบซอกซน ซึ่ง
นาบิรยองทิ้งพิภตไว้ให้ควอนเจอิน แม้มันอาจไม่ถูกบันทึกไว้
ก็จริง แต่ฉันก็เคยเป็นหน่วยบุกในรอยแยกดังกล่าว

“...จริงสิ มีเรื่องแบบนั้นด้วยสินะ แต่ตอนนั้นนายแทบ
ไม่ได้มีส่วนร่วมในการบุกพิชิตรอยแยกเลยไม่ใช่เหรอ ทำไม่ถึง
ได้บุกเข้าไปในห้องบอสตามลำพังล่ะ”

ดูเหมือนหวังจีโฮยังคงพยายามปะติดปะต่อเรื่องราว
เกี่ยวกับตัวฉัน

ขณะที่ฉันแกล้งทำเป็นไม่สนใจและยกแก้วน้ำสาลี
อีกแก้วขึ้นมาดื่ม ประตูเรือนรับรองก็เปิดออก

“กลับมาแล้วขอรับ ได้ยินว่าอยู่ในเรือนรับรองกัน ก็เลย
ตรงมาหาที่นี่”

“กลับ...สวัสดิ์ครับ”

เสื้อแดงกับคิมชินรอกเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น คิมชินรอก
ที่เกือบพูดว่า ‘กลับมาแล้วขอรับ’ ตามเสื้อแดง ก็ชะงักไป
กลางคันแล้วเปลี่ยนคำพูด แต่ก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาของ

เหล่าเสือหัวไวที่มีศักดิ์เป็นอาของคิมชินรอก ซึ่งพากันยิ้ม
กรุ้มกรุ้มอย่างพึงพอใจ

“อืม จัดการกับเผ่าหมีเรียบร้อยแล้วหรือ ไม่มีปัญหา
อะไรใช่ไหม”

“ขอรับ ในส่วนของเผ่าหมี ไม่มีปัญหาใดเกิดขึ้น”

“ในส่วนของเผ่าหมี? แปลว่าเกิดปัญหาในส่วนอื่นสินะ”

คิมชินรอกกล่าวด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“เผ่าหมีตอนนี้ยังมีสติอยู่จนถึงเมื่อวาน และก่อนที่มันจะ
สติแตกก็ได้ทิ้งเบาะแสบางอย่างไว้”

“ลองเล่ามาสิ”

คิมชินรอกดูลังเล ประหนึ่งไม่แน่ใจว่าควรเล่าอย่างไรดี
เขาเหลือบมองเสือแดงที่ยืนเคียงข้าง แล้วจึงเอ่ยปาก

“...ดูเหมือนว่าเผ่าหมีที่ถูกกักขังอยู่ในสวนของเผ่าเสือ
จะล่วงรู้บางสิ่งบางอย่าง”

บทที่ 272 กีฬากระชับมิตร (2)

‘การควบคุมรอยแยกต่างมิติ’ หมายถึง การยับยั้งการกระตุ้นให้เกิดรอยแยกต่างมิติและกำจัดเอเนมีเพื่อไม่ให้พื้นที่นั้นกลายเป็นรอยแยกต่างมิติโดยสมบูรณ์

เมื่อได้ยินคำกล่าวนี้ ผู้คนทั่วไปมักจะนึกถึงภาพของการ ‘พิชิตรอยแยก’ ที่เหล่าเพลเยอร์ฝ่าเข้าไปในรอยแยกต่างมิติจนถึงห้องบอสแล้วพิชิตมันได้

ในความเป็นจริงแล้ว วิธีการควบคุมรอยแยกต่างมิติที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายและมีการใช้งานมากที่สุด ก็คือการพิชิตรอยแยกต่างมิติแบบที่ฉันเองก็เพิ่งได้สัมผัสจากการฝึกภาคสนามครั้งแรกในวันนี้

ทว่า วิธีการควบคุมรอยแยกต่างมิติไม่ได้มีแค่วิธีเดียวเท่านั้น

‘มีรอยแยกต่างมิติที่เฝ้าเสียกำลังควบคุมอยู่ด้วยสินะ’

อีกหนึ่งวิธีในการควบคุมรอยแยกต่างมิติก็คือ
'การปกครองรอยแยก'

นั่นหมายถึงการที่คนใดคนหนึ่งแทรกแซงรอยแยก
ต่างมิติด้วยคลื่นพลังพิเศษ ทำให้เอเนมีทั้งหมดในรอยแยกนั้น
รวมถึงบอส กลายเป็นบริวารที่เชื่อฟังคำสั่ง ส่งผลให้คุณ
ดังกล่าวกลายเป็นบอสใหญ่ของรอยแยกต่างมิตินั้นแทน

การปกครองรอยแยกต้องอาศัยพลังพิเศษที่ซับซ้อนและ
ทรงพลังกว่าการพิชิตรอยแยกตามปกติมาก

นอกจากนี้ หากพลาดพลังขึ้นมา จิตใจก็อาจพังทลายลง
และกลายเป็นเอเนมีเสียเอง

ด้วยเหตุนี้จึงเชื่อกันว่า มีเพียงบรรพตระกูลเท่านั้น
ที่สามารถปกครองรอยแยกต่างมิติได้

แต่ก็มีบางกรณีที่มีมนุษย์ประสบความสำเร็จในการ
ปกครองรอยแยกต่างมิติด้วยวิธี 'เชื่อมโยงคลื่นพลังพิเศษ'

ปีสองห้องศูนย์เคยบอกว่าพวกเขาปกครองรอยแยก
ต่างมิติสำเร็จแล้ว จนถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังเก็บสวนนั้นไว้อยู่

ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด หากผ่านขั้นตอนที่ซับซ้อนและแบกรับความเสี่ยงได้ รอยแยกที่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของใครบางคนก็จะถูกเรียกว่า ‘สวน’

“ปัจจุบันเผ่าหมีที่ตกอยู่ในมือเผ่าเสือมีทั้งสิ้นเจ็ดคน หนึ่งในนั้นคือผู้ฝึกสัตว์ที่เสือขาวจับมาได้ ส่วนอีกห้าคนคือที่จับได้ในวันโกหก และคนสุดท้ายคือ ‘จอมลอกเลียน’ ที่เป็นมือขวาของผู้นำเผ่าหมี”

เสือแดงอธิบายเพิ่มเติม พลังฉายโฮโลแกรมแสดงภาพเจ็ดภาพ

ดูเหมือนภาพเหล่านี้จะถ่ายไว้หลังถูกจับได้ไม่นานนัก เพราะพวกมันมองกล้องด้วยแววตาที่ยังปกติอยู่ มีเพียงผู้ฝึกสัตว์ที่ดูเหม่อลอย คงเพราะมันถูกตัดแขนระหว่างการเข้าจับกุม

“จากทั้งเจ็ดคน มีหกคนเท่านั้นที่ลูกชายของข้าดูแลอยู่ และวันนี้ก็มีกำหนดจะส่งมอบให้ฮัยยังรักหนึ่งคน จึงเหลืออยู่แค่ห้าคน”

เมื่อเสื่อแดงทำอะไรบางอย่างกับโฮโลแกรม ภาพถ่ายจำนวนหกภาพเหล่านั้น รวมถึงภาพของผู้ฝึกสัตว์และจอมลอกเลียน ก็ถูกจับมารวมกลุ่มกัน โดยภาพของเผ่าหมีที่ถูกส่งมอบให้อัยกรได้แปรเปลี่ยนเป็นสีชาวดำ

“ตามปกติแล้ว เผ่าหมีจะทำตามคำสั่งของผู้นำเผ่าหมีเป็นหลัก แต่ก็เคยมีบางครั้งที่ทำตามคำสั่งของบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้นำ”

“บุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้นำ? คงไม่ใช่จอมลอกเลียนใช่ไหม”

“ไม่ใช่ ดูเหมือนจะเป็นคนที่มีศักดิ์ทัดเทียมหรือสูงกว่าผู้นำเผ่าหมี การสอบปากคำของลูกชายข้าช่วยให้ทราบว่าหนึ่งในคนที่เราจับมาได้ เคยติดต่อบุคคลดังกล่าวโดยตรง”

จอมลอกเลียนเป็นเพียงมือขวาของผู้นำเผ่าหมี ย่อมมีศักดิ์ต่ำกว่า

หากเป็นเช่นนั้น ผู้ที่จะออกคำสั่งกับเผ่าหมีได้ก็คือ...

หรือว่าเคยได้รับคำสั่งโดยตรงจากจอมบงการ!

ไม่ว่าจะรูปลักษณ์ นิสัย คำพูด หรือความสามารถ ทุกสิ่ง
ที่เกี่ยวข้องกับจอมบงการล้วนยังคงคลุมเครือ

เนื่องจากฉันเคยเห็นสิ่งที่จอมบงการทำในเกมจนพอจะ
ทราบว่ามันแข็งแกร่งเพียงใดและมีเป้าหมายสูงสุดคืออะไร
แต่ตัวตนของจอมบงการก็ยังคงเป็นปริศนาอยู่ดี ฉันจึง
จำเป็นต้องสอบปากคำผู้ที่เคยติดต่อกับมันโดยตรงเพื่อให้ได้
เบาะแสเพิ่ม

“และคนที่เคยเจอกับผู้ที่ออกคำสั่งคนนั้น ก็คือหมอเน่”

เสื้อแดงพูดพลางชี้ไปยังภาพภาพหนึ่งที่ไม่ถูกรวมอยู่
ในกลุ่ม ซึ่งเป็นภาพเดี่ยวที่คิมชินรอกไม่ได้สอบสวน

ทำไมคนคนนี้ถึงไม่ได้โดนคิมชินรอกสอบสวน แล้วถูก
ส่งไปยังสวนของเผ่าเสือแทนล่ะ

เผ่าหมี่ที่อยู่ในสวนของเผ่าเสือ คือหนึ่งในห้าเผ่าหมี่
ที่พยายามลอบสังหารอินซอโฮ ในระหว่างที่ฝ่ายหลังเสียดชีวิต
เข้ามาในเขตอินกวาง ฉันจึงพยายามนึกถึงสิ่งที่ผิดปกติดจากมัน
แต่เท่าที่จำได้คือไม่มีเลย

ในทางกลับกัน สีหน้าของฮวังจีโฮที่ฟังคำอธิบาย ดูแข็งตึงเล็กน้อย เสื้อแดงและคิมชินรอกเองก็ดูพูดถึงเจ้าหมีตัวนี้ ด้วยความระมัดระวัง

“เจ้าบอกว่าเผ่าหมีที่ทิ้งเบาะแสไว้ จิตใจใกล้จะแตกสลายแล้วใช่ไหม เป็นพวกที่อยู่นอกสวนเหรอ”

“ยิ่งถูกรุฐีแห่งฝันร้ายกัดกร่อนจิตใจไปมากเท่าใด พวกมันก็จะยิ่งเชื่อฟังมากขึ้นเท่านั้น จึงค่อนข้างชัดเจน ถึงข้าจะไม่ได้สอบปากคำมันซึ่งหน้า แต่ก็ยืนยันได้จากวิดีโอและรูปถ่าย”

“ตอนที่ลูกชายข้าสอบสวน ข้าก็อยู่ด้วย ขอยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง”

“...”

ระหว่างที่เสื้อแดงพูดถึงลูกชายของตนไม่หยุด คิมชินรอกก็ขบกรามแน่น ฉันเดาว่าถึงสองพ่อลูกจะคืนดีกันแล้วแต่ความสัมพันธ์ก็ยังคงดูห่างเหินอยู่

“เข้าใจแล้ว เต๋ยว๋ำจัดการเรื่องน้เอง ถ้าเป็นไปได้ ข้าจะพยายามเจรจาให้ได้สอบสวนแบบซึ่งๆ หน้า...แต่ยังไม่รับปากนะ”

ฮวังจีโฮดูพิถีพิถันกับการเลือกถ้อยคำเป็นพิเศษ จนฉันไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดฮวังจีโฮผู้ไม่เคยเกรงใจเผ่าหมีเลยสักครั้ง แถมยังเชื่อใจคิมชินรกกับเสือแดงอย่างมาก ถึงทำตัวแปลกประหลาดเช่นนี้

ทำไมฮวังจีโฮถึงอาจไม่ได้รับอนุญาตให้สอบปากคำซึ่งๆ หน้า แล้วทำไมสองพ่อลูกถึงทำเหมือนกับเป็นเรื่องปกติ

เมื่อพิจารณาถึงสถานะอันซับซ้อนของสองพ่อลูกในหมู่เผ่าเสือแล้ว ฉันก็พอเดาออกว่าต้องมีเบื้องหลังบางอย่าง

แต่ในเมื่อยังไม่แน่ใจ ฉันจึงยังไม่พูดอะไรออกไป

“นายคงรู้อยู่แล้วว่าเผ่าเสือกับเผ่าหมีเคยเป็นศัตรูกัน”

ฮวังจีโฮที่เหมือนจะจับได้ว่าฉันกำลังสงสัย เอ่ยขึ้น

“ไม่นานหลังจากที่เฝ้าหมีทรายศ เทพสวรรค์ก็ทรงถอนพระกรุณาออกจากคาบสมุทรเกาหลี ลูกหลานเฝ้าเสือคนหนึ่งซึ่งยังเยาว์วัย ก็ถูกฆ่าตายด้วยน้ำมือของเฝ้าหมีคนนั้น”

ถ้าเป็นช่วงที่เทพสวรรค์ถอนพระกรุณาออกจากดินแดน เพราะการทรยศของเฝ้าหมี... ก็คงตรงกับตอนที่อุณยอมผู้โสภาคกับเสือแดงก่อบาปร้ายแรง จนเฝ้าหมีกับเฝ้าเสือต้องทำสงครามฆ่ากันกันอย่างดุเดือด

หากว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคู่รักเฝ้าเสือที่สูญเสียลูกหลานในสงครามก็คงยากที่จะให้เสือแดงกับคิมชินรอกออกหน้า

“คู่รักที่สูญเสียลูกหลานมาหาฉันพร้อมกับคุกเข่าลง พวกเขาขอโอกาสแก้แค้นมัน...ฉันอนุญาตโดยกำชับไปว่าขอแค่ยังอยู่ในถิ่นของเฝ้าเสือ จะต้มยำทำแกงอะไรมันก็เชิญจะอยู่หรือตายฉันก็ไม่ว่า”

เสียงฮวังจีโฮแผ่วลง บรรพตระกูลทะนุถนอมลูกหลานเพียงใด คงไม่ต้องเสียเวลาอธิบายกัน ฉันจึงพอจะเข้าใจความแค้นอันใหญ่หลวงนั้น

“หลังจากฉันอนุญาตไปแล้ว ฉันก็ไม่เคยเห็นหน้าคู่รัก และเผ่าหมีตานั้นอีกเลย บางทีพวกเขาคงล้ามันอยู่ในสวน มาจนถึงตอนนี้”

“ไม่เคยออกจากสวนเลยเหรอ แทนเวลาของสวนนั้น คงจะบิดเบี้ยวแห่งๆ ...”

ฉันเบิกตากว้างเมื่อได้ยินคำว่า ‘แทนเวลาบิดเบี้ยว’ จาก คำพูดสีแดง ดูเหมือนสวนที่อยู่ในการปกครองของเผ่าสีเอจะมี ระดับความหายากอย่างน้อยก็ SSR ขึ้นไป

ยิ่งระดับความหายากเพิ่มขึ้น รอยแยกต่างมิติ นั้น จะไม่เพียงแต่เพิ่มความแข็งแกร่งหรืออาณาบริเวณอีกต่อไป

แต่ในนั้นยังเต็มไปด้วยปรากฏการณ์ที่ฝ่าฝืนและเพิกเฉย กฎของฟิสิกส์ เช่น การบิดเบือนเชิงเวลา หรือการบีบอัดของมิติ

“เดี๋ยวจะไปคุยกับหัวหน้าคนทรงที่เป็นเจ้าของสวนให้ เรื่องนี้เข้าจัดการเอง”

“...เข้าใจแล้ว”

เมื่อหวังจีโฮพูดจบ สีแดงและคิมชินรกก็ตอบรับโดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ

ท่ามกลางบรรยากาศที่เริ่มหม่นหมอง หุ่นยนต์สาวใช้ก็เคาะประตูจากด้านนอก

บนอากาศที่มันถืออยู่นั้น มีน้ำสาสีพุทราขิงและชุดนักเรียนตัวใหม่ที่ห่อพลาสติกมาอย่างดี

“ถ้านวันนี้พอแค่นี้ก่อนแล้วกัน โจอียชิน ก่อนจะไปเจอลูกหลานเสียเงินกับนักเรียนนายร้อยที่นัดไว้ นายเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อนเถอะ อย่าลืมชำระกะลีนคาวเลือดให้หมดด้วยจัดการเสร็จเมื่อไหร่ ฉันจะให้นายได้ตีม้ำสาสีนี้อีก”

ตาเฒ่าบ้านี้ พูดจาย่างกับฉันเป็นแค่เด็กน้อยคนหนึ่ง ไม่มีผิด

แม้จะรำคาญ แต่ด้วยเกรงว่าประสาทสัมผัสอันเป็นเลิศของเหล่าลูกหลานเสียเงิน กับดวงตาของดาวหญิงพรหมจรรย์ของจางนัมอกจะสังเกตเห็นรอยเลือด ฉันจึงยอมทำตามแต่โดยดี

ณ ห้องทำงานส่วนตัวของฮงกยูบิน ในส่วนของฝ่ายบังคับใช้กฎหมาย สำนักงานสมาคมเพลเยอร์

สีหน้าฮงกยูบินที่เดิมทีก็เคร่งเครียดอยู่แล้ว กลับยิ่งดูมืดมนและทวีความเคร่งขรึมเมื่อได้ฟังรายงานจากรองหัวหน้า
ยุน

“...ถูกลอบโจมตีตั้งนั้นหรือครับ บาดเจ็บตรงไหนไหม”

“เจ้าหน้าที่จอร์รับมือได้ทั้งหมดเลยไม่มีปัญหาครับ”

“อธิบายรายละเอียดของเหตุการณ์ลอบโจมตี และ
พลังพิเศษที่อีกฝ่ายใช้ให้ชัดเจนกว่านี้หน่อยสิครับ”

“ครับ ผมจะอธิบายพร้อมกับคลิปวิดีโอที่บันทึกจาก
ดีวีดี”

ฮงกยูบินเคยสั่งให้รองหัวหน้ายุนกับเจ้าหน้าที่จอร์
สืบหาสาเหตุการฆ่าตัวตายของसारวัตตรคิม ซึ่งเป็นผู้กำกับสน.
กวังฮิล แต่การสืบสวนกลับไม่เป็นผลเท่าที่ควร ความกังขา
นับวันมีแต่จะยิ่งฝังรากลึก

เมื่อได้ฟังคำอธิบายของรองหัวหน้าขุน ความสงสัยของ
องกยูบินก็เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความมั่นใจ

การที่ฝ่ายบังคับใช้กฎหมายถูกลอบโจมตีไม่ใช่
เรื่องแปลก แต่จังหวะและวิธีการนี้แหละที่ชวนให้ติดใจ...
แผนยุทธศาสตร์ของนัมกุงกรุปต้องมีเอี่ยวแน่

คนของฝ่ายบังคับใช้กฎหมายมีอำนาจลงโทษเพลเยอร์
ที่ฝ่าฝืนกฎของสมาคมฯ โดยอาศัยความสามารถในการฝึก
แสงประทับ สกิล และการเสกการ์ดไอเท็มของเพลเยอร์

แม้รองหัวหน้าขุนจะใช้อำนาจนี้ไม่ได้หากปราศจากคำสั่ง
ขององกยูบิน แต่เนื่องจากร่วมปฏิบัติการกันมาหลายครั้ง จึงมี
ความเป็นไปได้ที่เขาจะถูกหมายหัว

ทว่าलगสังหรณ์ขององกยูบินบอกว่าเรื่องในครั้งนี่ แผนก
ยุทธศาสตร์ของนัมกุงกรุปต้องอยู่เบื้องหลังแน่นอน

“ทำดีได้มาก เคลื่อนไหวร่วมกับเจ้าหน้าที่จงต่อไปนะ”

“...รับทราบครับ”

รองหัวหน้าขุนทำหน้าอมทุกข์อยู่ชั่วขณะ เมื่อได้ยินว่า
ตนต้องเคลื่อนไหวกว่ร่วมกับเจ้าหน้าที่จงผู้รักในการกว่นประสาท
อย่างไม่แปรเปลี่ยนแม้ฤดูกาลจะผันผ่าน

“ถ้าลำบากใจ จะสานต่องานของทีมประชาสัมพันธ์แทน
ผมก็ได้เน้ครับ”

พักหลังมานี้ ความขัดแย้งระหว่างทีมประชาสัมพันธ์
ที่หนึ่งกับทีมประชาสัมพันธ์ที่สอง ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ต้นเหตุก็คือ หัวหน้าพัคจากทีมประชาสัมพันธ์ที่สอง

ถึงแม้ทีมประชาสัมพันธ์ที่สองจะมีผลงานน้อยกว่า
ทีมประชาสัมพันธ์ที่หนึ่ง แต่ด้วยฝีมือการเล่นการเมืองภายใน
องค์กร รวมถึงการบริหารเส้นสายของหัวหน้าพัค ช่องว่างด้าน
ผลงานจึงค่อย ๆ ถูกไล่ตามทัน

เป้าหมายหลักของหัวหน้าพัค คือรองหัวหน้าขุน ผู้เป็น
แฟนเก่าของคนรักในปัจจุบันของเขา ซึ่งแม้จะอยู่คนละทีม
แต่หัวหน้าพัคก็อาศัยตำแหน่งที่สูงกว่า คอยข่มเหงรองหัวหน้า
ขุนทุกครั้งทีเจอหน้า

แน่นอนว่าเขาลามปามไปถึงฮงกยูบินด้วย ถึงฮงกยูบินจะมีอายุงานและอายุจริงน้อยกว่า แต่ฮงกยูบินมีสถานะเป็นหัวหน้าทีมที่มีตำแหน่งเท่ากัน หัวหน้าพัคจึงทำอะไรมาไม่ได้

ทว่าในระยะหลัง ซีดจำกัดของฮงกยูบินดูเหมือนจะมาถึงจุดสิ้นสุด เขาเริ่มอยากทำอะไรสักอย่างกับหัวหน้าพัคบ้างแล้ว เพื่อปกป้องลูกน้องของตน

หลังจากรองหัวหน้าขุนซังใจระหว่างสองสิ่งที่แย่งพอ ๆ กัน เขาก็ตัดสินใจเลือกฝั่งที่แย่น้อยกว่า

“...ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณสำหรับความห่วงใย”

เมื่อรองหัวหน้าขุนค่านับแล้วเดินจากไป ฮงกยูบินก็ถอนใจยาว

แม้ปัญหาเกี่ยวกับเกตห้วงฝันมาया และดาวเทียมเพลเยอร์ SAT-K ซึ่งเคยทำให้วงการเพลเยอร์โกลาหלוอยู่พักใหญ่ จะซาลงไปมากแล้ว แต่เขากลับยังแทบไม่มีเวลาพัก เนื่องจากต้องปวดหัวกับเกมการเมืองภายในองค์กร

แต่ก็เชื่อว่าภายนอกจะสงบเรียบร้อยดี

แค่ปัญหาถูกควบคุมไว้โดยคนส่วนน้อยเพื่อไม่ให้ใคร
สังเกตเห็นง่าย ๆ ก็เท่านั้น เหมือนกับคดีฆาตกรรมผู้กำกับสน.
กวางฉิล ซึ่งถูกอำพรางให้เป็นการฆ่าตัวตาย

นึกว่าพอหนูเจ้าเล่ห์ไปอยู่ต่างประเทศแล้ว รอบตัวเรา
จะสงบลงบ้าง แต่ก็ไม่ใช่เลย

อีกเรื่องที่รบกวนจิตใจฮงกยูบินก็คือ ข้อความที่เป็น
กลางร้ายจากซอดล ผู้นำเผ่าหนูซึ่งมอบพรคุ้มครองให้เขา
ที่ปักหลังมานี้ เอาแต่ขอร้องให้เขาสืบนั้นสืบนี้มากมาย

และหนึ่งในคำร้องขอนั้นก็คือ การสืบประวัติของนักเรียน
ปีหนึ่ง ห้องศูนย์โรงเรียนม.ปลายอินกวาง และความเคลื่อนไหว
ของทีมสัจจะสามอัศวิน ซึ่งเป็นหนึ่งในทีมเพลเยอร์มืออาชีพ
ระดับท็อปสิบของโลก

แต่ถึงอย่างนั้น ฮงกยูบินก็คิดว่าอย่างน้อยซอดลอยู่
ต่างประเทศก็ยิ่งดีกว่าเขากลับเกาหลีมาเพื่อสืบเอง

เขาจึงช่วยสืบเท่าที่จะทำได้

ถ้าเป็นเรื่องของเด็กปีหนึ่งห้องศูนย์โรงเรียนม.ปลาย
อื่นกว้าง ก็ควรบอกอียชินไว้ก่อนดีกว่า

เมื่อไม่นานมานี้ เขาติดหัวใจอียชินเป็นอย่างมาก
สำหรับนิตยสารพิเศษปกแจกัลแจกอฉบับตีพิมพ์ครั้งแรก

หากคำหนึ่งถึงว่า โจอียชินจะยังสังกัดชมรมหนังสือพิมพ์
ของแจกัลแจกอต่อไป ฮงกยูบินก็คิดว่า การตัดสินใจเล่าเรื่อง
ที่ซอดลสืบประวัตินักเรียนปีหนึ่ง ห้องศูนย์ให้อีกฝ่ายฟัง ดูจะ
เป็นกลยุทธ์การผูกมิตรซึ่งกันและกันที่ดี

ขณะที่ฮงกยูบินเปิดดีไวซ์

บิ่งป๋อง!

เสียงเรียกเข้าทำให้เขาหน้าเหวอทันที

บนหน้าจอโฮโลแกรมปรากฏชื่อของสมาชิกในครอบครัว
ที่ไม่ได้ติดต่อกันมานานแล้ว

เขาจึงรีบกดรับสายทันที

“ฮัลโหล”

[พี่กยูบิน นี่ฉันเองนะ]

เมื่อฮงกยูบินรับสาย อีกฝ่ายก็เข้าเรื่องทันทีโดยไม่อ้อมค้อม ฮงกยูบินอมยิ้มก่อนจะตบน้องสาวที่นิสัยไม่เปลี่ยนไปเลย

“ว่าไง มีอะไรเหรอ”

[ช่วงนี้งานของฝ่ายบังคับใช้กฎหมายยุ่งมากไหม
ฉันอยากให้พี่ช่วยตรวจสอบอะไรสักหน่อยนะ]

“ก็ยุ่งนิดหน่อย แต่ลองบอกมาก่อนสิ”

คำอธิบายของน้องสาวค่อนข้างยาวทีเดียว

แต่ยิ่งปลายสายพูดนานเพียงใด สีหน้าฮงกยูบินก็ยิ่ง
เคร่งขรึมขึ้นเท่านั้น

บทที่ 273 กีฬาระดับมิตร (3)

เพราะช่วงนี้พระอาทิตย์ตกเร็ว พอกินมื้อเย็นเสร็จ พระอาทิตย์ก็ค่อยตกดินทันที และเมื่อใกล้ถึงเวลาที่นัดหมาย กับจางหน่มอก ท้องฟ้าก็มีดสนิท

แต่เพราะแสงสว่างจากไฟประดิษฐ์ที่สว่างขึ้น โดยอัตโนมัติเมื่อระดับความสว่างลดต่ำกว่าค่าที่กำหนด จึงยัง พอจะมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้บ้าง

จะว่าไป ดอกพยับคลุ้มยังไม่โรยอีกหรอกเนี่ย

หน้าประตูสวนวงกต ดอกพยับคลุ้มยังคงบานสะพรั่งอยู่ เหมือนเดิม

อ้างอิงจากสภาพภูมิอากาศของคาบสมุทรเกาหลีแล้ว ดอกพยับคลุ้มควรจะบานแค่ช่วงเดือนกรกฎาคมถึงสิงหาคม ฉะนั้นจึง ไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดตอนนี้มันถึงยังบานสะพรั่งอยู่

หรือว่าตั้งใจให้เป็นแบบนี้กันนะ

ตอนนี้ฮวังจีโฮกลับมากระฉับกระเจิงขึ้นมาก แตกต่างจากในอดีต บางทีเขาอาจจะตั้งใจยืดช่วงเวลาการบานของดอกไม้ เพื่อโอ้อวดฤทธิ์เดชของเสือเผาะอายุห้าพันปีก็ได้

ย้อนกลับไปเมื่อช่วงฤดูใบไม้ผลิ ดอกซากุระก็เคยบานสะพรั่งทั่วโรงเรียนม.ปลายอินกวางและคฤหาสน์ฮวังมยองโฮเป็นเวลานาน โดยมีภูเขาปีกสวรรค์เป็นศูนย์กลาง

เมื่อความทรงจำดังกล่าวหวนกลับมา ฉันก็นึกถึงอลมูที่ไม่ได้เจอกันอีกเลยนับตั้งแต่แยกกันที่เรือนรับรองสไตล์เกาหลี

ขณะที่ความโศกเศร้าค่อยๆ เย่อล้นหัวใจ

“เขามาแล้ว รีบเก็บสีหน้าที่มึนๆ นั้นซะ”

ฉันเงยหน้ามองตามเสียงพูดของฮวังจีโฮ และได้เห็นแสงไฟจากที่ไกลๆ เริ่มสว่างขึ้นที่ละดวง

ไฟแต่ละดวงแตกต่างกันไปทั้งดีไซน์และระดับความสว่าง เหมือนตั้งใจปรับให้เข้ากับสไตล์เรือนรับรองที่อยู่ใกล้ที่สุด

จางหน้มอกกำลังเดินตรงมาทางนี้พร้อมกับผู้นำทางของ
เผ่าเสือ แต่ดูเหมือนเขากำลังเดินผ่านหลายห้วงมิติทุกครั้ง
ที่แสงไฟเปลี่ยนไป

“สวัสดิ์ อียชิน จีโฮ ขอโทษที่มาช่วงคำอีกแล้วนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก...ของทั้งหมดในกระเป๋าลากนั่นคือ
สิ่งที่จะนำมาปิดเป้าเธอ”

คราวก่อนจางหน้มอกเอากระเป๋าмаแค่ใบเดียว

แต่คราวนี้เขาหอบกระเป๋ามาถึงสามใบ และทุกใบต่างก็มี
ขนาดใหญ่ขึ้น แถมยังทำจากวัสดุที่ดูทนทานกว่าคราวก่อน
เสียอีก

ดูเหมือนผิวกระเป๋าจะเป็นโลหะผสมระหว่างโลหะต่างมิติ
กับโลหะจำพวกควอรตซ์มินนะ ต้องระวังถึงขนาดนั้นเลยเธอ

เมื่อขอโทษหวังจีโฮเสร็จ จางหน้มอกก็หันไปขอบคุณ
เผ่าเสือที่เดินมาส่งอย่างจริงใจ เนื่องจากอีกฝ่ายช่วยถือกระเป๋า
ให้ตลอดทาง

“อ๊ะ เอ่อ ขอบคุณครับ! ขอโทษด้วยนะ ผมควรจะถือมาเองแท้ๆ ...”

พอฮวังจีโฮพยักหน้าส่งสัญญาณ ผู้นำทางของเผ่าเสือก็ถอยออกไปเงียบๆ โดยไม่ได้แสดงท่าทางไม่พอใจที่ต้องมาถือของให้มนุษย์เลยแม้แต่น้อย

เขาเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำตามคำสั่งอย่างภักดี และรักษามารยาทอย่างเคร่งครัด

“ก็แค่แสดงมารยาทกับแขกของคฤหาสน์นี้เท่านั้น จะปล่อยให้แขกถือสัมภาระมากมายขนาดนี้เข้ามาได้ยังไงกัน”

“งั้นหรือ...”

จางนัมอกที่เติบโตมาในครอบครัวสุดแสนจะธรรมดา คงจะไม่ค่อยเข้าใจความคิดของตาเฒ่า แต่สุดท้ายเขาก็พยักหน้าราวกับจะยอมรับว่า ‘เพื่อนห้องศุนย์ของอียชินนี่แปลกดีแฮะ!’

เหตุผลที่จ้างนักร้องทำใจยอมรับได้ง่ายดายขนาดนี้ คงเป็นเพราะรุ่มเมตของเขาย่างโตชิฮูที่เป็นทายาทของ TC กรุปก็ดูจะไม่เต็มเต็งสักเท่าไร

“ถ้างั้นมาเริ่มกันเลยเถอะ”

“คราวนี้ไม่ต้องกางบาเรียเหรออ”

“อืม ไม่ต้องช่วยก็ได้”

ฉันเปิดกระเป๋าสัมภาระทุกใบ แล้วเปิดใช้แสงประทับ

[ทำน้ใช้แสงประทับ ‘วิถีแห่งเพลเยอร์’]

ในบรรดาตัวละครเล่นได้ มีการ์ดหลายใบเป็นการ์ดของ ‘ผู้ทำชิงตำแหน่งนางทรง’ ในช่วงอายุต่างๆ และคงเพราะวันนี้ ฉันห้กโหมใช้แสงประทับมาทั้งวัน ตัวเลขที่เขียนอยู่ใต้การ์ด ช่างๆ คำว่า ‘เวลาที่เหลือ’ จึงน้อยกว่าปกติมาก

เมื่อฉันเลือกการ์ดที่ใช้ได้นานกว่าสิบนาที การ์ดแสง
ทั้งหมดก็ปล้นอันตรายหายไป

[ท่านใช้แสงประทับของตัวละคร ‘อัญเชิญ
เครื่องพิธี’]

วาบ...!

เมื่อแสงประทับทำงาน เครื่องประกอบพิธีก็ถูกอัญเชิญ
ออกมา

อุปกรณ์ประกอบพิธีกรรมถูกอัญเชิญออกมาตามกลไก
ของแสงประทับ

ธงห้าสี มีดชอย แทน ขลุ่ยไม้ไผ่ โต้ะพิธี เครื่องดนตรี
และกระบอกเซียมซี ทอยไพล่ออกมาที่ละชั้นในสภาพ
ที่ถูกห่อหุ้มด้วยแสง

ในมือของฉันกำลังถือพัทมังกรครามแห่งตะวันจันทร์รา
เล่มที่เคยใช้คราวก่อน

พรีบ!

ฉันกางซี่พัตขนาดใหญ่จนสุดในคราวเดียว แล้วเปิดใช้
สกลัทันท์

คลื่นพลังพิเศษแล่นผ่านซี่พัตแล้วกระจายออกไปตาม
ผิวพัต จนฉาบมังกรครามที่อยู่ระหว่างตะวันและจันทร์รา

[ท่านใช้สกลัทันท์ของตัวละคร 'บัดเป่า']

พรีบ! พรีบ! พรีบ!

ฉันสะบัดพัทมังกรครามแห่งตะวันจันทร์ราไปทางกระเป่า
ลากที่เปิดอ้าอยู่ แล้วมังกรลงตาสามตัวก็ปล้นปรากฏกาย
และพุ่งผ่านสั้มภาะก่อนจะเลือนหายไป ทว่าคราวนี้ไม่มีสิ่งใด
ปรากฏออกมา แตกต่างจากคราวก่อน

ไม่พบ 'สิ่งชั่วร้าย'

ไม่มีอะไรเลยงั้นเหรอ

การบิดเป่าจากตัวละครเล่นได้ ผู้ซึ่งหากเติบโตใหญ่ขึ้นอย่างปลอดภัย จะกลายเป็นนางทรงแห่งราชันเทพมังกรที่แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์ จบลงโดยไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นเลย

มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล

ทั้งที่สก็ลบิดเป่าก็ทำงานปกติ...แล้วมันผิดพลาดตรงไหนกัน

ไม่มีพลังงานด้านลบหลงเหลืออยู่ในข่าวของเครื่องใช้ของโตชีฮูแล้ว

“ไม่มีทาง! ถ้าอย่างนั้นทำไมชีฮูถึง...!”

โตชีฮูถูกพบเห็นว่าแสดงพฤติกรรมแปลกประหลาดบ่อยครั้ง และจางหมอกก็เคยมองเห็นด้ายปริศนาที่ตรึงร่างโตชีฮูไว้ผ่านดวงตาของดาวหญิงพรหมจรรย์

“ฉันขอลองอีกครั้ง”

[ท่านใช้แสงประทับของตัวละคร ‘อัญเชิญเครื่องพิธี’]

ในบรรดาเครื่องพิธีที่ปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง ฉันก็หยิบพัดทรงเพิ่มอีกเล่ม

ในมือข้างหนึ่งถือพัดมังกรครามแห่งตะวันจันทร์รา ส่วนอีกข้างถือพัดมังกรทองระลอกคลื่น

เมื่อฉันอยู่ในท่าถือสองพัดด้วยสองมือ ‘ระยะเวลาคงเหลือ’ ของวิถีแห่งเพลเยอร์กีพลันลดลงฮวบฮาบ

คงใช้ได้สักแค่ครั้งเดียว...!

ฉันสะบัดพัดทั้งสองเล่มพร้อมกันอย่างแรง แล้วเปิดใช้สกิล

[ท่านใช้สกิลของตัวละคร ‘บัดเป่า’]

พรีบ!

ทั้งที่สะบัดพัดไล่สิ่งอัปมงคลออกไปอย่างสุดแรง ทว่ากลับไม่มีแม้แต่กระแสลมใดๆ ออกมาจากพัดทรงเลย

แต่ทันใดนั้น มังกรครามที่สถิตอยู่ท่ามกลางตะวันและจันทร์าก็ผงาดขึ้นจากมือซ้าย พร้อมกับมังกรทองที่แหวกว่ายอยู่เหนือเกลียวคลื่นน้อยใหญ่ ก็ทะยานขึ้นจากมือขวา

“โจอียชิน...!”

“สุดยอด! พอมิมังกรสองตัวออกมาพร้อมกันแบบนี้ พลังก็ยิ่งทวีคูณเลย!”

ฮวังจีโฮเคลือบดวงตาด้วยพลังเวทพร้อมกับเปิดใช้เนตรสอง ส่วนจางหน้มูกก็เฝ้าดูด้วยดวงตาของดาวหญิงพรหมจรรย์

ดวงตาของทั้งคู่ กำลังจับจ้องส่วนปลายของพัดที่รวบรวมคลื่นพลังพิเศษเอาไว้

เมื่อพัดโบกสะบัด มังกรทั้งสองผีนึกกำลังกันแหวกว่าย
ผ่านอากาศธาตุ จนกระทั่งพุ่งผ่านกระเปาะลากทั้งสามใบไป

วาบ...

แต่คราวนี้ก็ยังไม่พบร่องรอยของสิ่งชั่วร้ายอีกเช่นกัน
ไม่มีเมล็ดพันธุ์คำสาปปรากฏขึ้นมาเหมือนคราวก่อน

“แม้แต่พลังของอียชินก็ยังปิดเป่าไม่ได้หรอก... หรือซีฮู
แค่เครียดอย่างที่หมอวิจินฉัยไว้จริงๆ ไม่สิ ไม่น่าใช่...”

เมื่อจางหน่มอูกรู้สึกสับสน ดวงตาดาวหญิงพรหมจรรย์
ของเขาก็เริ่มพว้าเลือนราวกับฝันฟ้ายามค่ำคืนที่เต็มไปด้วย
ดวงดาวซึ่งถูกบดบังด้วยเมฆ

ดวงตาคู่นั้นที่ได้รับมาจากแอสเทรีย มีความสามารถ
ในการเปิดเผยความจริง แต่จางหน่มอูเพิ่งได้รับพลังมาไม่นาน

ถึงเขาจะดูเป็นผู้ใหญ่เมื่อเทียบกับเพื่อนรุ่นเดียวกัน ทว่า
เขาก็ยังเป็นเพียงนักเรียนม.ปลายอายุสิบเจ็ดปี

ต่อให้สามารถมองเห็นความจริง แต่การจะมองทะลุไปถึง
จิตมุ้งร้ายและการสมคบคิดที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังก็ยังคงเกินกำลัง

...บางที สถานการณ์อาจเลวร้ายกว่าที่คิด

เมื่อฉันยกเลิกวิถีแห่งเพลเยอร์ พัดลายมังกรทั้งสองเล่ม ก็ค่อยๆ เลื่อนหายไป

“เป็นที่แน่ชัดแล้วว่า ไม่มีสิ่งชั่วร้ายหลงเหลืออยู่ใน สัมภาระของโตชิฮิโตะ”

“ถ้านั่นหมายความว่าชิฮิโตะจะไม่เป็นอะไรแล้วหรือ”

“ไม่ใช่”

ฉันส่ายหน้าอย่างหนักแน่น

“เมลิตพันธุ์คำสาปนั้นไม่ได้ฝังอยู่ในของใช้ส่วนตัวของ โตชิฮิโตะ แต่ถูกฝังไว้ที่อื่นต่างหาก”

“หลังจากชิฮิโตะแสดงอาการผิดปกติ ฉันก็ใช้ดวงตานี้ตรวจดู เขาแล้ว! นอกจากด้ายสีกลับที่ปรากฏขึ้นแวบหนึ่งแล้วหายไป ฉันก็ไม่พบร่องรอยอะไรอีกเลย...เมลิตพันธุ์นั้นต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่ๆ”

ฉันพยักหน้าให้กับคำพูดนั้น

“ใช่ มันไม่ได้ถูกฝังอยู่ในของใช้ส่วนตัว แต่ถูกฝังอยู่ในร่างกายของเขาโดยตรง ลึกมากเสียจนนายมองไม่เห็น แถมยังไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้บนร่างกายหรือของใช้ส่วนตัว”

จางนัมอกแห่งหนึ่งราวกับลึมหายใจ เขากะพริบตาช้าๆ หลายครั้งประหนึ่งกำลังย้อนนึกถึงอาการผิดปกติที่โดชีฮูเคยแสดงออกมา แล้วในที่สุดก็เอ่ยออกมา

“ทะ...ทำไมฉันถึงไม่เคยคิดถึงความเป็นไปได้นั้นเลย ถ้างลองคิดดูดีๆ ดวงตานี้ยังมีเลเวลต่ำอยู่แท้ๆ ...แต่ทำไมฉันถึงมึนอวกมึนใจขนาดนั้น...”

น้ำเสียงของจางนัมอกเต็มไปด้วยความรู้สึกลึกลับ

พอคิดว่าจางนัมอกเป็นห่วงโดชีฮูขนาดนั้น แต่โดชีฮูยังคงพูดเรื่องกองทัพเรือโดยไม่รู้สึกรู้สาอะไร ฉันก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา จนอยากจะไปเข้าแถวร่วมกับพวกนักเรียนโรงเรียนเตรียมทหารที่ต่อคิวรอซ้อมโดชีฮู แล้วขอซัดเขาสักหมัดหนึ่งให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย

“โดชีฮูใช้แสงประทับแบบไหนเธอ”

“...เรื่องนั้น”

จางหมอกำลังเลที่จะตอบ

การเปิดเผยข้อมูลแสงประทับให้บุคคลที่สามรู้โดยไม่ได้
รับความยินยอม ไม่ใช่แค่เสียมารยาท แต่ยังถือเป็นการละเมิด
กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเพลเยอร์อีกด้วย

“ถ้าเกิดปัญหาขึ้น ฉันจะรับผิดชอบเอง บอกมาเถอะ”

“ไม่สิ! ฉันเป็นคนขอให้นายช่วยเรื่องของชีฮูก่อน เพราะ
งั้นฉันต่างหากที่ต้องรับผิดชอบ!”

จางหมอกผู้ซื่อสัตย์ก็ยังคงยืนยันจะรับผิดชอบเอง

“แสงประทับของชีฮูนะ จะบอกว่าเป็นสายโจมตีก็ไม่เชิง
มันใกล้เคียงกับสายควบคุมมากกว่านะ...”

ทันทีที่ได้ยินคำอธิบายเกี่ยวกับแสงประทับของโตชีฮู
ใบหน้าของฮวังจีโฮที่ยืนฟังอยู่เงียบๆ ก็พลันเคร่งขรึม

อีกไม่นาน โรงเรียนม.ปลายอินทวงค์และโรงเรียนเตรียมทหารจะจัดงานกีฬาระดับมิตร และโตชีฮูก็มีชื่อเป็นผู้ร่วมแข่งขันในงานนั้นด้วย

ดูเหมือนฮวังจีโฮจะนึกภาพออกแล้วว่า หากแสงประทับของโตชีฮูถูกใช้ในทางที่ผิดกลางงานนั้น จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“โจอียชิน นายคิดว่าเจ้าลูกชายของราชาเรือพาณิชย์จะถูกใช้เป็นเครื่องมือในงานกีฬาระดับมิตรครั้งนี้หรือ”

“เป็นไปได้มากทีเดียว ถ้าฉันเป็นนายร้าย ก็คงหาทางใช้ประโยชน์จากโตชีฮูในสภาพนี้อย่างแน่นอน”

ในเกม โตชีฮูเสียชีวิตในระหว่างการช่วงชิงอำนาจอย่างลับๆ ของสี่กรุปใหญ่ เขาเป็นสายลับที่คอยส่งข่าวให้จู่ซุฮยอก แต่ก็ถูกจับได้และถูกเก็บในที่สุด แม้ตอนนี้ความสัมพันธ์ระหว่างสี่กรุปจะยังไม่ถึงขั้นที่เรียกว่าเปิดศึกกัน แต่ก็ไม่ได้ดีสักเท่าไร

ทว่าโรงเรียนม.ปลายอินทวงค์กับโรงเรียนเตรียมทหารที่โตชีฮูเรียนอยู่ กำลังจะจัดกิจกรรมที่ไม่มีในเกม

นั่นหมายความว่า การเดินทางมากของศัตรูย่อมต้อง
เปลี่ยนไปตามสถานการณ์เช่นกัน

“มีญาติบางคนใน TC กรุ๊ปที่อยากให้โดซีชู้ตายอยู่นะ
หากลอบสังหารโดซีชู้สำเร็จ พวกผู้บริหารระดับสูงของสี่กรุ๊ป
ใหญ่ต้องติดหนี้บุญคุณแน่ อีกทั้งยังสามารถกำจัดบุคลากร
สำคัญของโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างกับโรงเรียนเตรียมทหารไป
พร้อมกับทำลายชื่อเสียงของทั้งสองสถาบันให้ตกต่ำถึงขีดสุด
และสุดท้ายคือการทำลายสายสัมพันธ์ระหว่างสองโรงเรียนที่เพิ่ง
จะเริ่มกระชับมิตรด้วย”

เมื่อฉันทธิบายจบ ใบหน้าของจางหน่มอกก็ซีดเผือด
ราวกับเลือดทุกหยดในกายแห้งเหือดไปจนสิ้น ส่วนฮวังจีโฮ
กลับยิ้มมุมปาก พลังหรือตาที่เป็นประกาย

จางหน่มอกคงไม่เคยจินตนาการไปถึงอนาคตอันโหดร้าย
เช่นนี้มาก่อน ในขณะที่ฮวังจีโฮก็คงคิดไม่ต่างจากฉัน

“ฉันอยากให้ใช้อำนาจในฐานะประธานกรรมการบริหาร
ช่วยจัดการบางเรื่องนะ”

“บอกมาได้เลย”

ฉันบอกข้อเสนอหลายอย่างกับฮวังจีโฮ

ส่วนงานนมูกุ้งแล้วก็ทำหน้าที่จนบ้าง พักหน้าบ้าง ดูเหมือนเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันเสนอ แต่ก็คงสงสัยอยู่ลึกๆ ว่า ‘ทำไมต้องพูดเรื่องพวกนี้กับจีโฮด้วย’

หลังจากอธิบายจบ ฉันก็พูดสิ่งสำคัญที่สุดออกมา

“ฉันอยากให้นายเรียกแบคโฮ...เอ่อ...เสื่อขาวไปที่นั่น วันนั้นด้วย ในฐานะนักเรียนหรือครูก็ได้”

“เข้าใจแล้ว”

ฉันเกือบหลุดพูดคำว่า ‘แบคโฮกุน’ ออกไป แต่โชคดีที่ฮวังจีโฮไม่ถือสา

หลังจากผ่านพ้นสุดสัปดาห์ วันจันทร์ก็มาถึง

วันนี้ไม่เพียงเป็นการเริ่มต้นสัปดาห์ใหม่ แต่ยังเป็นวันที่โรงเรียนม.ปลายอื่นกวางจะจัดการแข่งขันกีฬากระชับมิตร

กับแผนกม. ปลายของโรงเรียนเพลเยอร์เตรียมทหารเป็นครั้งแรกอีกด้วย

สถานักเรียนวางแผนปรับตารางเรียนมาตั้งแต่เริ่มประชุมหัวข้อนี้ในภาคเรียนแรกแล้ว วันนี้นักเรียนทุกคนจึงมีเรียนเฉพาะช่วงเช้าเท่านั้น

แม้การเข้าชมการแข่งขันจะเป็นไปตามความสมัครใจ แต่ทางสถานักเรียนก็ได้จัดระเบียบตารางเรียนล่วงหน้าไว้เรียบร้อยแล้ว เพื่อให้การเรียนกลายเป็นอุปสรรคสำหรับนักเรียนที่จะไปชมกีฬา

ขณะนี้ โรงเรียนกำลังอยู่ในบรรยากาศรื่นเริงก่อนพิธีเปิด

“แจกอุปกรณ์เชียร์! ใครยังไม่ได้เสื้อยืดบ้าง!”

“นี่ ไชซ์เอสหมดแล้วนะ!”

“เขียนชื่อทีมไว้ได้เลย เดี่ยวจะเอาไปส่งที่ห้องเรียนก่อนพักเที่ยง!”

แม้สถานที่จัดงานจะไม่ใช้ในโรงเรียนม.ปลายอินทกั้ว แต่เส้นทางที่มุ่งสู่โรงเรียนในยามเช้าก็เต็มไปด้วยชีวิตชีวาเหลือหลาย

เนื่องจากสภานักเรียนและบางชมรมได้จัดเตรียมอุปกรณ์การเชียร์ไว้มากมาย เช่น เสื้อยืด แธงไฟ และผ้าพันคอ นอกจากนี้ยังส่งวิดีโอเพลงเชียร์ สไลด์แกน และท่าเชียร์เข้าไปในดีไวซ์ของทุกคนแล้ว

นักเรียนบางคนใส่เสื้อเชียร์มาโรงเรียนแล้ว และหลายคนก็ฮัมเพลงเชียร์กันสนุกสนาน

แม้แต่ปีหนึ่ง ห้องศูนย์ของฉันก็ไม่มีข้อยกเว้น

“ก๊อรินเป็นคนवादเธอ”

“ว้าว...ตัวอักษรคำว่า ‘อินทกั้ว’ ดูสวยได้ขนาดนี้เลยเธอเนี่ย”

มินก๊อรินเข้าร่วมการประกวดออกแบบโลโก้เชียร์สำหรับงานกีฬาระดับมิตรแบบไม่เปิดเผยชื่อ และคว้ารางวัลชนะเลิศมาได้อย่างสง่างาม

ผลงานของเธอก็คืองานศิลปะชิ้นเลิศที่ถ่ายทอด
ตราโรงเรียนกับคำว่า ‘อินกัวง’ ด้วยฝีแปรงอันเฉียบคม
แม้ในขณะที่ประกวดเธอจะไม่ได้เปิดเผยชื่อ แต่หลายๆ คน
ในบอร์ดทั่วไปต่างก็คาดเดาว่าเจ้าของผลงานคือมินกีอริน

มินกีอรินได้รับแจกผ้าเชีร์มาเท่ากับจำนวนคนในห้อง
เธอจึงนำมาทยอยแบ่งให้เพื่อนๆ ที่หลังจากได้รับผ้าเชีร์แล้ว
ต่างก็ฉายโฮโลแกรมขึ้นมา แล้วเริ่มกำหนดตารางรับชมกีฬา

“มีบางรายการจัดแข่งพร้อมกัน เลยไม่รู้จะไปดูอะไรดี...
แฮนด์บอลกับวอลเลย์บอลนัดแรกก็ชนกันเลย!”

“อืม เอาไว้ค่อยดูย้อนหลังก็ได้มั้ง”

“การดูสดมันไม่เหมือนกับการดูย้อนหลังนะ! คุณ
สไลแกนเชีร์จะแตกต่างกันเล็กน้อยในแต่ละกีฬา”

ระหว่างที่เพื่อนๆ ในห้องกำลังวางแผนว่าจะไปดู
การแข่งขันที่ไหนดี มกอรู่มก็โผล่มาพร้อมกล่องอุปกรณ์เชีร์

“แต่อย่างน้อยเกมแรกในวันพีธีเปิดก็ไม่ชนกับกีฬาไหน
เลย! ผมดีใจมากเลยที่ได้ไปชมพร้อมกับคุณเรนาและทุกคน!”

“อูร์ม ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงนั้น!”

“นายไปเอาของพวกนั้นมาจากไหนนะ!”

ตอนแรกทุกคนต่างก็สงสัยว่า คนหัวอ่อนอย่างมกอูร์ม คงถูกลอกให้ชื่อของพวกนี้ด้วยเงินตัวเองอีกแล้วแน่ๆ

แต่โชคดีที่ภายหลังได้รู้ความจริงว่าพัค ซึ่งฮยอน แห่งสมาคมปีภรณ์ช่วยนำอุปกรณ์เซียร์มาแจกให้ก่อนที่มกอูร์ม จะถูกใครหลอกเข้า

ฉันมองภาพบรรยากาศแสนสงบสุขแล้วข่มใจไว้

ถึงจะเกิดเรื่องไม่คาดคิดขึ้นก็ต้องรับมืออย่างใจเย็นให้ได้

พิธีเปิดงานกีฬา รวมถึงการแข่งขันรายการแรก กำลังจะเริ่มขึ้นในช่วงบ่ายวันนี้

บทที่ 274 กีฬากระชับมิตร (4)

ยามเช้า ณ คฤหาสน์ฮวังมยองโฮ

ตามปกติแล้ว ในเวลานี้คฤหาสน์มักจะอื้ออึงไปด้วยเสียง
เอะอะจากเหล่าลูกหลานเสียเงิน ทว่าเช้าวันนี้บรรยากาศกลับ
เงียบสงัด เพราะทุกคนแยกย้ายกันเข้าห้องเร็ว

อินซอโฮผู้เป็นพี่คนโตและอินฮ็โฮผู้เป็นพี่คนรองซึ่งเกิด
ห่างกันสิบเดือนกำลังมุ่งมั่นกับการเตรียมสอบ

หลังจากเห็นวิดีโอพิธีเปิดภาคเรียนของโรงเรียนม.ปลาย
อินกวางปีน ซึ่งมีจุชูฮยอกกับอันดาอินขึ้นไปกล่าวคำปฏิญาณบน
เวทีคู่กัน ทั้งสองก็ประทับใจมากจนตั้งเป้าว่าจะคว้าคะแนนเต็ม
และขึ้นเวทีให้ได้บ้าง จนถึงขั้นเลิกเล่นเกมเลยทีเดียว

ส่วนอินแจโฮผู้เป็นน้องเล็กก็ตั้งใจว่าจะไม่รบกวนพี่ๆ
เลยหันไปเล่นกับวิญญาณภูเขาและสัตว์ศักดิ์สิทธิ์แทน แต่
วิญญาณภูเขากลับดูหมัดเร็วแรงอย่างผิดวิสัย ส่วนสัตว์

ศักดิ์สิทธิ์ก็กำลังร้องคร่ำครวญพลางวิ่งตามเสือขาวไปทั่วทั้ง
คฤหาสน์

ระหว่างที่อินแจโฮรู้สึกน้อยใจและกำลังจะเดินไปเล่นเกม
คนเดียว ศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงตามงับชายกางเกงของเสือขาว
สลัดกับใช้ขาหน้าตะกุกตะกักเสือขาวเพื่อพยายามสื่อสารอะไร
บางอย่าง

“บ๊อ ก บ๊อ ก!”

“ไม่ได้ ข้าไม่คิดจะพาเจ้าไปด้วยหรอกนะ”

“บ๊อ ก บ๊อ ก!”

“ข้าไม่ได้เคลือบแคลงในพลังของเจ้า ข้ารู้ดีว่าเจ้าฟื้นฟู
ความแข็งแกร่งกลับคืนมาหลายส่วนแล้ว ถึงจะยังไม่เท่ากับช่วง
รุ่งโรจน์ก็เถอะ”

เมื่อเสือขาวซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบการฝึกฝนสัตว์ศักดิ์สิทธิ์
พูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยเช่นนั้น ศักดิ์สิทธิ์ก็ยิ่งสายหางเร็ว
ขึ้นอย่างคาดหวัง

ทว่า คำพูดต่อมาของเสื่อขาวกลับทำลายความหวังของ
สัตว์ศักดิ์สิทธิ์เสียจนป็นปี

“แต่หากเจ้าไม่คิดจะเผยแพร่ความจริงต่อหน้าโจอียชิน ข้าก็คง
พาไปด้วยไม่ได้ เพราะถ้าอยู่ในร่างนี้ เจ้าจะเป็นได้เพียง
อุปสรรคครบถ้วนสมมติของเขาเท่านั้น”

หึง...

เมื่อนามของโจอียชินถูกเอ่ยออกมา สัตว์ศักดิ์สิทธิ์
ซึ่งตามก่อกวนเสื่อขาวมาสักพัก ก็ตัดสินใจยอมแพ้และม้วนหาง
ลงไปซุกไว้ด้วยความรู้สึกกังวลที่จะเผยแพร่ความจริงต่อหน้าโจอียชิน

“ฮ่าๆ! ทั้งที่เมื่อวานยังทำเป็นเมินโจอียชินอยู่เลย ตอนนี่
กลับมานั่งเสียใจแล้วหรือไง”

เสื่อเหลืองหัวเราะลั่นพลางจับซาแอปเปิลอบเชยที่ทำ
จากแอปเปิลแดงสดใหม่ หลังจากเสร็จสิ้นมือเข้า

กรร...!

“ฮ่าๆๆ!”

สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ส่งเสียงขู่ต่ำๆ อย่างคุกคาม แต่เสือเหลือง
แค่มียิ้มเยาะกลับไป

หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกภาคสนามครั้งแรกในฐานะ
นักเรียนปีหนึ่ง ห้องศูนย์ของโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์ อารมณ์
ของเสือเหลืองก็ดูไม่ค่อยดีนัก ทว่าในช่วงสุดสัปดาห์ เขากลับ
เริ่มมีสีหน้าผ่อนคลายลง และหัวเราะเยาะแบบนี้อยู่เป็นระยะ

เมื่อสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เดินจากไปยังห้องของอินแจโฮ
เสือเหลืองที่กำลังหัวเราะอย่างอารมณ์ดีก็หยุดหัวเราะอย่าง
กะทันหัน

แล้วหันไปทักทายทางหน้าประตู

“ยินดีต้อนรับกลับ เสือแดง สิบข่าวเสร็จแล้วหรือ”

สุดท้ายตาของเสือเหลือง หมอกสีแดงค่อยๆ ก่อตัวขึ้น
และกระจายเป็นละอองเล็กๆ เมื่อหมอกจางหายไปจนหมด
สีแดงก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างเงิบงัน

“กลับมาแล้วขอรับ”

“อืม รายงานผลมาซิ”

“ถ้าจะให้สรุปตรงประเด็นละก็... โจอียชินไม่เคยมีประวัติ
ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือในโรงเรียนเลย
ความเป็นไปได้ที่เขาจะเคยถูกระทำมาอย่างยาวนานจน
‘ซาชินกับความเจ็บปวด’ แทบเป็นศูนย์”

“แล้วมีโอกาสเกี่ยวพันกับบรรพตระกูลหรือเอเนมีไหม”

“ไม่มีเลย”

สื่อเหลืองวางถ้วยชาที่ถืออยู่ลงบนโต๊ะ พลังครุ่นคิด

“เจ้าเคยบอกว่า เขาไม่เคยเข้าชมรมกีฬาหรือเรียน
กวดวิชาด้วยใช่ไหม”

“ขอรับ”

“ประวัติทางการแพทย์ก็ขาวสะอาด ทั้งนักบวชของ
อาร์เคียกับฮยังรกกียืนยันตรงกันว่าร่างกายเขาปกติดี
หมายความว่าไม่เกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บแน่นอน...”

“ไม่ใช่ว่าเป็นสภาพแต่กำเนิดหรือ”

สื่อเหลืองส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธคำพูดสื่อแดง

“ถึงจะมีคนที่ซาชินกับความเจ็บปวดมาตั้งแต่เกิด แต่ไม่มีคนที่ ‘เคยชิน’ กับความเจ็บปวดหรอก ฮยังรบกบอกว่า โจอียชินมีประสาทรับรู้ความเจ็บปวดปกติดี แต่ตอนที่แขนเขาเกือบขาดกลับยังสามารถควบคุมตัวเองได้อย่างนิ่งสงบเหมือนคนที่เคยชินกับความเจ็บปวด”

“...แขนเกือบขาดเธอ”

“ใช่ ตั้งแต่ที่เขาถูกซี่คราดช่างเป่าซินจินทะเลงท้วงแล้วยังมีกะจิตกะใจจะทำตามคราดเอาไว้ ข้าก็ตั้งใจมาตลอด... เจ้าเองเคยลิ้มรสสิ่งนั้นมาแล้ว คงเข้าใจดีใช่ไหม”

“ตอนนั้นข้าคิดว่า เขาอดทนได้เพราะแสงประทับ...”

“โจอียชินไม่ได้ใช้แสงประทับประเภทฟื้นฟูในวันฝึกบาดแผลนั้นนะ... ไม่สิ มันเกือบจะเป็นการเสียชีวิตวะ ต่อให้ใช้ไอเท็มฟื้นฟูช่วยรักษา ก็ยังมีร่องรอยบ่งชี้ว่าเกือบถูกตัดแขน”

คำพูดของเสื่อเหลืองทำให้เสื่อแดงนึกถึงตอนที่ถูกต่อหางอเหนงทะเลงท้วงด้วยซี่คราด

ในวินาทีที่สี่คราดแม่กิ้งก้านเจาะทะลวงร่างกาย เขาก็เจ็บปวดรวดร้าวประหนึ่งอวัยวะทุกส่วน เส้นเลือดทุกเส้น รวมถึงเซลล์ทุกเซลล์ในร่างกายถูกปั่นจนแหลกละเอียด เขาก็เคยออกรบในแนวหน้า แกรมยังผ่านเครื่องลงทัณฑ์สีชาต มาแล้ว ก็ยังไม่อาจทนทนความเจ็บปวดระดับนั้นได้

หรือว่าพลังพิเศษของเขา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การบรรเทาความเจ็บปวดเลย?

เมื่อเสื่อแดงนั่งอิงไป เสื่อเหลืองก็พูดต่อด้วยใบหน้า ไร้อารมณ์

“ดูเหมือนเราจะมีปริศนาที่ต้องไขเพิ่มอีกหนึ่ง นอกเหนือจากคำว่า ‘ซองฮอน’ แล้ว”

เสื่อเหลืองละสายตาจากเสื่อแดง แล้วหันไปทางเสื่อขาว

แม้เสื่อขาวจะสวมชุดที่ต่างจากปกติ แต่เขาก็ยังนั่งอยู่ ด้วยใบหน้าเรียบเฉยเช่นเคย

“เสื่อขาว เจ้าพอจะคาดเดาอะไรได้บ้างไหม”

“...”

เสื่อขาวไม่ได้ตอบอะไร

แม้จะไม่ได้คาดหวังนัก แต่เสื่อเหลืองก็เตรียมจะถามย้ำอีกครั้ง ทว่าเสื่อแดงกลับชิงพูดตัดหน้าเสียก่อน

“แล้วท่านล่ะ ในฐานะที่เรียนห้องเดียวกัน เข้าชมรมเดียวกัน ข้าว่าท่านน่าจะรู้อะไรมากกว่าพวกเราที่ได้แค่สืบประวัติเขาเสียอีก”

คำถามของเสื่อแดงทำให้เสื่อเหลืองนั่งคิดไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยตอบ

“ข้าก็จินตนาการไม่ออกจริงๆ ว่าเขาเคยชินกับความเจ็บปวดได้อย่างไร”

หลังจากการฝึกครั้งแรก โจอียชินช่วยนักเรียนนายร้อย บัดเป่าสิ่งชั่วร้ายต่อทันที ทั้งที่ลึกลับๆ อาจจะเหนื่อย แต่เขากลับไม่แสดงออก วันรุ่งขึ้นก็ออกตรวจตราแผนผังอาคารทุกหลังที่ใช้จัดงานกีฬาระดับมิตร พร้อมทั้งวางแผนอย่างแยบยล

ยาวิเศษอาจช่วยบรรเทาความเหน็ดเหนื่อยทางกาย แต่ไม่รวมถึงทางใจแน่นอน ทว่าโจอี้ชินกลับเพิกเฉยต่อความเหนื่อยล้า แล้วเอาแต่มุ่งไปข้างหน้าอย่างแข็งขัน

“แต่ถึงอย่างนั้น ข้าก็พอจะเดาได้ว่า ‘ทำไม’ เขาถึงยอมทนต่อความเจ็บปวด”

สิ้นประโยค เสือเหลืองก็มองออกไปยังทิศทางของโรงเรียนม.ปลายอินกวง

ในช่วงบ่าย เมื่อการเรียนสิ้นสุดลง พวกเราก็เดินไปยังสนามกีฬาอินกวงซึ่งเป็นที่จัดพิธีเปิดงานกีฬา

จากโรงเรียนไปสนามกีฬาใช้เวลาเดินประมาณหนึ่งชั่วโมง แม้จะมีรถรับส่งคอยบริการ แต่สุดท้ายพวกเราก็ตัดสินใจเดินเท้าตามเสียงโหวตส่วนใหญ่ในห้อง

ชงแดชอกดูไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด เขาถึงกับทำหน้าบอกรบุมไม่รับ อาจเป็นเพราะยุ่งอยู่กับงานของสมาคมเพลเยอร์หรือไม่ก็แค่ขี้เกียจ

แต่เพราะเขายังถูกมินก็อรินงอนตื้อบปกป้องจากเหตุการณ์
'คิม+บับ' จึงทำได้เพียงปิดปากเงียบ แล้วเดินตามมินก็อริน
ต้อยๆ

ระหว่างที่เดินไปกับเพื่อนๆ ก็มีบางสิ่งคอยรบกวนจิตใจ
ฉัน

ความสัมพันธ์ระหว่างชาวอลเซอึมกับควอนเรนา
ดูกระอักกระอ่วนแปลกๆ แะ เหมือนควอนเรนาจะเป็นฝ่าย
หลบหน้าด้วย

ชาวอลเซอึมเป็นคนเข้ากับคนง่าย จึงค่อนข้างสนิทสนม
กับทุกคน และพักหลังมานี้เขายังสนิทกับควอนเรนา คงเพราะ
ทั้งสองเริ่มมาโรงเรียนพร้อมกัน รวมถึงตอนที่ฉันกำลังกัน
ด้านฮันอี ฉันก็นึกว่าพวกเขาจะยิ่งสนิทกันหลังจากร่วมเป็น
ร่วมตายในการฝึกครั้งแรกเสียอีก

...อ่า อย่างนี้เอง

พอนึกย้อนไปถึงวันฝึกภาคสนาม ภาพควอนเรนาที่มอง
มังกรแดงด้วยสายตาเศร้าสร้อยก็ผุดขึ้นมาในหัว

ชาวอลเซอิมที่สนใจ ‘ชื่อนั้น’ เป็นอย่างมาก ย่อมไม่มี
ทางละเลยปฏิบัติการของควอนเรนาแน่นอน

ถ้าเข้าไปแทรกแซงผิดจังหวะ สถานการณ์คงจะยิ่งอึดอัด
ไปกันใหญ่...

ถึงจะไม่อยากให้เกิดความรำฉานในความสัมพันธ์ของ
ตัวละครของฉันทว่าฉันทกลับคิดหาวิธีแก้ไขไม่ออกเลยสักนิด...!

ระหว่างที่ฉันทจมดิ่งอยู่ในห้วงความหดหู่ พวกเราก็เดิน
มาถึงสนามกีฬา

“ว้าว...! ร้านแผงลอยเพียบเลย! นี่คือของเชียร์ทั้งหมด
เลยเธอ”

ชาวอลเซอิมผู้แสนดีไม่ทันสังเกตเห็นเลยว่าควอนเรนา
กำลังหลบหน้าเขาอยู่ แถมยังเอาแต่ชี้นิ้วไปทางนั้นที่ทางนี้ที่
อย่างตื่นเต้น

ตามร้านแผงลอยมีทั้งที่คาดผม เสื้อยืดเขียนคำเชียร์
แท่งไฟ โทรโซ่ง ผ้าพันคอเชียร์ และอื่นๆ อีกมากมาย
ซึ่งปักตราโรงเรียนม.ปลายอินกวงหรือโรงเรียนเตรียมทหาร

แต่คุณภาพกลับต่ำกว่าที่สถานักเรียนแจกจ่ายหรือที่นักเรียน
ทำกันเอง

มีร้านแผงลอยเยอะขนาดนี้เลยหรือเนี่ย!

ถึงแม้นักเรียนรุ่นปัจจุบันจะได้รับอุปกรณ์เชียร์จาก
โรงเรียนหรือสถานักเรียน แต่ไม่ใช่กับบุคคลภายนอก
ดูเหมือนว่าพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่พวกนี้ จะหวังฟันกำไรจาก
คนนอกที่แห่กันมาร่วมพิธีเปิดอย่างล้นหลามเสียมากกว่า

และก็เป็นไปตามคาด บริเวณรอบร้านแผงลอยแน่นขนัด
ไปด้วยศิษย์เก่าโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้าง ผู้ปกครองที่อยากหา
ของติดตราโรงเรียนไปเป็นเครื่องรางนำโชคให้ลูกสอบติด
ตลอดจนแฟนคลับโรงเรียนตัวจริงเสียงจริง

“ทั้งหมดนี้สวยมากเลยครับ ผมอยากเก็บไว้เป็นที่ระลึก
ถึงวันนี้จัง”

“โอ้ อันนี้น่าสนใจดีนะ ถ้าใส่พลังพิเศษเข้าไปแล้วจะ
เรืองแสงได้ไหมเนี่ย”

“ไม่ใช่ซะ! อันนี้ใช้ถ่าน ถึงจะเป็นรุ่นเก่าแต่ฉันก็ยังอยาก
ได้อยู่ดี!”

“อูร์ม! ทั้งหมดมีในกล่องที่นายกำลังถืออยู่แล้ว! คิดให้
รอบคอบก่อนจะซื้อ...ไม่สิ ไม่ต้องซื้ออะไรทั้งนั้นแหละ! ฮโยดน
เซอิม! อุปกรณ์เซียร์ทุกอันอยู่ในกล่องที่อูร์มถือแล้ว เพราะงั้น
ห้ามซื้อนะ!”

คิมยูรีพยายามอย่างหนักเพื่อห้ามมกอูร์ม จอมหัวอ่อน
หมายเลขหนึ่งประจำปีหนึ่ง ห้องศูนย์ รวมถึงแมงฮโยดนกับ
ชาวอลเซอิม ว่าที่ไอ้หัวอ่อนรุ่นถัดไป ซึ่งดูเหมือนแก๊งเด็ก
หัวอ่อนจะระงับกิเลสเอาไว้ได้ก็หลังจากที่คิมยูรีรีบเปิดกล่อง
เพื่อนำอุปกรณ์เซียร์หัวจรดเท้าออกมาแจกจ่าย

“ฉันจำไม่ได้ว่าเคยอนุญาตไปตอนไหน เจ้าพวกนี้
ไม่เกรงกลัวกันเลยนะ”

ฮวังจีโฮกัดฟันกรอดเมื่อเห็นอุปกรณ์เซียร์คุณภาพต่ำ
วางขายอยู่บนแผงลอย